

DOKOŘÁN

LEDEN
2025
CENA 48 Kč

Vážení divadelní přátelé,

vstupujeme do nového roku, v němž naše divadlo oslaví 80 let své existence. Pro připomenutí situace, v níž se zrodilo, vyjímám několik citátů profesora Zdeňka Srny z jeho knihy *Půlstoletí Městského divadla Brno*.

„Konec války byl provázen i v divadelní oblasti Brna velkými plány a nadějemi, neboť prudké slunce nastalé svobody oslnilo a v leccems i zaslepilo nejen mnohé tehdejší politiky, ale i divadelníky. Nadšením bylo možno rychle odstranit trosky pobořeného Německého domu ovládajícího svou cihlovou architekturou střed města, bylo možno se překotně a někdy nedůstojně zbavovat všech známek němectví, které připomínaly temné doby válečného útisku a bezmoci, ale pouhé nadšení nestačilo přinést novou a lepší společnost, o níž převážná část tehdejších Čechů snila. Budování svobodné demokratické společnosti bylo svízelnější a s traumatem mnichovské zrady, z něhož těžila sovětským sousedem podporovaná KSČ, se dokonce ukázalo být nemožné.“

„Ještě v květnových dnech se podařilo založit absolventům brněnské konzervatoře druhou brněnskou činoherní scénu s názvem SVOBODNÉ DIVADLO. Jejím prvním sídlem byl Nový domov.“ (Na Gorkého ulici naproti dnes vyhlášené pivnici Bláhovka). Jejím prvním uměleckým šéfem se stal tehdy pětadvacetiletý Milan Pásek.

Byl to právě on, kdo režíroval první představení nového divadla, Nezvalovu *Manon Lescaut*. Premiéra se odehrála 14. června 1945. „Volba se mohla opřít o obrovskou popularitu Nezvalova textu mezi českou mládeží protektorátní doby. Byl to tedy projev radosti nad svobodou, snaha vyjít své pocity roztačeným českým slovem.“

Prozatímní povolení získalo divadlo na zkušební dobu od 5. 6. do 14. 9. 1945. Podmínkou bylo prokázat životaschopnost, tj. zájem diváků a poměrně značnou ekonomickou

soběstačnost. (Tyto podmínky plníme dodnes...)

Divadlo v průběhu let měnilo svůj název. Ze Svobodného divadla (1945–1949) se stalo Městským a oblastním divadlem v Brně (1949–1950), pak to bylo Krajské oblastní divadlo v Brně (1950–1954), následně se jednalo o Divadlo bratří Mrštíků (1954–1988). Fungovalo i jako součást tzv. Brněnských divadel (1988–1990), pak se vrátil znovu název Divadlo bratří Mrštíků (1990–1993), až se v roce 1993 stalo Městským divadlem Brno.

V roce 1995, kdy jsme si připomínali 50. narozeniny našeho divadla, jsme pro nově rekonstruovanou Činoherní scénu připravili právě Nezvalovu *Manon Lescaut* a toto nádherné, v mnoha ohledech mimořádné básnické drama jsme se rozhodli uvést i v roce 80. výročí. Milostné nemilosrdné dobrodružství připravujeme v novém hudebním hávu (tak, jak se pro naše divadlo sluší).

Autorem hudby bude mladý komponista Lukáš Janota. Nová inscenace vzhledem ke svému významu tentokrát ožije jak na Hudební scéně, tak na Biskupském dvoře, aby i další generace diváků mohla prožít dávnou romanci z 18. století, kterou z původního románu Antoine Françoise Prévosta pro české prostředí v roce 1940 geniálně zveršoval a upravil Vítězslav Nezval.

I když se naše divadlo v průběhu 80 let své existence jmenovalo různě, vyznávám (aniž bych toužil po další změně), že nejvíce ze všech názvů se mi zamlouvá právě onen původní – Svobodné divadlo. Vždy se nám totiž jedná o divadlo současné, fascinující, dobrodružné, originální, živé a především svobodné!

Při svátcích právě takového divadla se s vámi na shledanou za všechny kolegy těší

Stanislav Moša, ředitel MdB

I z premiéry Bylo nás pět jsme natočili reportáž. Sledujte YouTube kanál MdB KLUB – talkshow z vašeho divadla @mdbklubtalkshow

Stalo se...

1945

Příjezd prvního sovětského tanku k Novému domovu v Brně na Gorkého ulici kolem poledne 26. dubna 1945. V pozadí je vidět budova, kde se o pár týdnů později konala premiéra Manon Lescaut, a tak se začala psát historie našeho divadla.

Režisér Stanislav Slovák zahájil zkoušení komedie Až na ten konec dobrý. Na prvním setkání nechyběl scénograf Jaroslav Milfajt, autor literární předlohy Pavel Tomeš a dramaturg a jeden z autorů dramaturgie Miroslav Ondra.

Divadelní dvorana během adventu ožila i díky několikerému vystoupení dětí z Muzikálové školičky. Děkujeme za nadšené reakce a již nyní se těšíme, jak advent společně oslavíme i příští rok.

Soutěž

Slavíme 80 let divadla

V historii divadla je logické, že se některé tituly na jeviště vracejí. A právě na název antického dramatu, které se hrálo jak v roce 1973, tak v roce 2010, se ptáme dnes. Ještě prozradíme, že ústřední dvojici v 70. letech hráli Zdeněk Maryška a Dagmar Pistorová, zatímco dnešní diváci si mohou pamatovat Jiřího Macha a Ivanu Vaňkovou. Zapijte se do soutěže na Facebooku či na adrese dokoran@mdb.cz.

V minulém čísle jste poznali, že na fotce byli Karel Mišurec, Tomáš Sagher, Miloš Kročil a Eva Gorčicová. **Přejeme vám úspěšný vstup do roku 2025, do roku, kdy slavíme 80 let existence našeho divadla.**

B | R | N | O

STATUTÁRNÍ MĚSTO BRNO
FINANČNĚ PODPORUJE
MĚSTSKÉ DIVADLO BRNO,
PŘÍSPĚVKOVOU ORGANIZACI

Partneři divadla

HEDIN AUTOMOTIVE

BRNO AIRPORT

A close-up portrait of Hana Štěpánová, a woman with long, wavy brown hair, smiling slightly and resting her chin on her hand. The background is dark and out of focus.

Hana Štěpánová

Těšila jsem se na divadelní adrenalin

Hanku Štěpánovou není třeba našim divákům příliš představovat. Členkou souboru se stala ještě se svým rodným příjmením Kovářiková v roce 2008. Poslední tři roky se trochu ztratila z divadelního dění, protože se věnovala malému Matějovi, ale pomalu se začíná vracet na naše jeviště. A není to jen v reprízách slavné inscenace *Skleněný pokoj*, mohli jste ji vidět také na slavnostním koncertu k oslavě dvaceti let Hudební scény či v *Čarodějkách z Eastwicku*. Nedalo mi to ale, abych se jí nezeptala na její začátky u divadla. Proč si trochu nezavzpomínat?

Hani, jak to vlastně bylo s tebou a uměleckými sklony? Byla jsi to tvořivé a performativní dítě?

Ano, přesně tak. V podstatě už od čtyř let jsem neustále chodila na špičkách jako baletka. Pořád jsem zpívala a tančila, hrála loutkové divadlo s různými ponožkami, hračkami atd. A toho si všimla moje teta, která vedla dramatický kroužek. Vzala si mne pod svá křídla a začaly jsme spolu rádit. Připravovaly jsme různá představení a prostě si hrály. Potom má cesta vedla na ostravskou konzervatoř, obor činohra, a dál pak pokračovala do Brna na Janáčkovu akademii múzických umění, obor muzikál. A to proto, že sice jsme na konzervatoři samozřejmě věnovali nějaký čas tanci a zpěvu, ale ne v takové míře, která by se mi líbila, a mně to chybělo.

Jaká byla pak tvá další cesta k našemu divadlu?

Moje první účinkování v tomto divadle bylo v muzikálu *Jesus Christ Superstar*, kde jsem dělala swing (pěveckou a hereckou alternaci několika rolí), kdy jsem jistila šest hereckých kolegyně. Ale to jsem opravdu každé představení musela být připravená v kostýmu, nalíčená, načesaná, kdyby se něco stalo. A opravdu se to jednou stalo. Došlo k nedorozumění v komunikaci mezi dvěma kolegyněmi, jedna hrát neměla a druhá si myslela, že hraje kolegyně, prostě nikdo nepřišel. Tehdy jsem musela naskočit do jejich role a musím říct, že to byl velký adrenalin. Někdy je to fajn, ten adrenalin.

To je nějaký tvůj osud, protože to není tak dávno, co jsme se spolu na toto téma bavily, protože jsi měla období, kdy jsi musela nastudovávat role po kolegyních, které nemohly z různých důvodů hrát, a naskakovala jsi do hotových inscenací, což pro herce není nijak luxusní pozice.

To je stejné, jako když jsem si teď po čtyřech letech zase zkusila *Skleněný pokoj*. No, nemusela jsem si to dělat! Ale zase, proč ne? Mám *Skleněný pokoj* velmi ráda – knihu, naši inscenaci, Liesel... A nyní, po mateřské dovolené, kde jsem ten adrenalin zažívala též, ale samozřejmě jiný, jsem chtěla znovu pocítit ten divadelní. Nakonec jsem si to užila.

Tím, že jsi studovala na konzervatoři činohru a až na vysoké škole muzikál, jsi mi vlastně objasnila, proč se mi líbíš v těch rolích činoherních. Nějak mi přijde, že ti víc sednou, nemýlím se?

Když je dobrý režisér, jde všechno lépe. Třeba spolupráce s Romanem Polákem. Byl to můj první větší kontakt se Shakespearerem (*Večer tříkrálový aneb Cokoli chcete*)... ano, na škole jsme něco dělali, ale rozhodně jsme se tomu nějak víc nevěnovali. Pan režisér Polák byl opravdu velmi důsledný a mnohé mě naučil, za což jsem mu velmi vděčná. Díky náhodě jsem se tak dostala k velmi hezké spolupráci. Tou náhodou jsem si konkurz, na kterém jsem vlastně vůbec neměla být, protože byl určen jen pro interní herečky, což já v té době ještě nebyla. Sedím takhle v Divadelním klubu, když v tom za mnou přijde dramaturg Jirka Záviš, jestli bych měla chvílku. Seznámil mě s panem režisérem Polákem, který mi dal do ruky text, monolog Violy, a řekl mi, že by ho rád slyšel. Tak jsem nasucho polkla a šli jsme na zkušebnu, kde jsem se to nějak snažila přečíst. Dodnes ve více než dobrém vzpomínám na tohle zkoušení, nejen na Romana Poláka... bardí jako byl Erik Pardus, Martin Havelka, úžasná herečka a žena Irenka Konvalinová. A v neposlední řadě Hanička Holišová, se kterou jsme se alternovaly a velmi sblížily.

Postupně jsi dostávala významnější role i v muzikálu – ve *Flashdance*, *DUCHOVI*, *Kate Murphy* v *TITANICU*...

Významné, malé, střední, velké... Nikdy jsem si repliky nepočítala, nikdy jsem si nebyla o role říkat, a i když hraju v company, snažím se tomu dát vše. Hrajeme pro lidi, chtějí vidět hezké představení, a ne někoho, kdo nesouhlasí s tím, co hraje.

Hani, mně přišlo, že jsi výrazná komediální herečka, vždycky ses mi v těchto rolích líbila.

Výrazná komediální herečka!? Já? (*smích*) Vtipná bývám bohužel jen mimo jeviště, a jestli myslíš Maňu v *Bits*, tak to se hrálo samo! Ten naturel je mi velmi blízký, taková holka ze severu.

S Erikou Kubálkovou v muzikálu *Čarodějky z Eastwicky*, režie Stanislav Moša

S manželem Petrem po premiéře muzikálu *Čarodějky z Eastwicky*

S Filipem Kalouskem a Marií Juráčkovou jako Paní Corry během koncertu *Dvacet let Hudební scény*, režie Petr Gazdík

A máš raději činoherní nebo ty muzikálové role?

Mám ráda obojí stejně, i když je pravda, že když jsem v jedné sezóně zkoušela víc muzikálů za sebou, tak se mi po činohře i stýskalo. Ano, něco jde hned, obzvlášť když je vám ta role něčím blízká, a k něčemu se někdy musíte „prokousat“ a trvá to déle. Mám ráda výzvy, ale nic se nemá přehánět.

Jak vzpomínáš na práci s Bolkem Polívkou, když jste připravovali *Krále Leara* a ty jsi hrála Goneril?

Bolek je úžasný člověk, občas to bylo veselé! On je prostě Pan Herec! Ukázal nám, s jakou lehkostí se dá tak náročná věc hrát. A ne, že vždycky musíme být v tragédii tak tragičtí. Blankvers podával s obrovskou noblesou. Zdravili jsme se vždycky tak, že já říkala: „Ahoj tatínku.“ A on mi odpovídal: „Ahoj dcero.“ Ráda jsem na jevišti „pobývala“ i s Aleškem Slaninou, který hrál Oswalda. Jednou mi při odchodu z naší scény řekl: „Ty jsi ale tak strašně zlá!“ Zasmála jsem se tomu a pokračovali jsme do kuřárny, kde mi ale hned ve dveřích Míša Isteník vmetl

úplně to stejné, jen trochu více expresivněji! Znovu jsem se zasmála, ale potom mi to přišlo hrozně líto. Najednou jsem se emočně ocitla někde mezi Goneril a Hankou a vyčítala jsem si, že jsem zlá Goneril, i když to tak ve skutečnosti mělo být. Kluci to mysleli jako poklonu, což mi došlo, až jsem se z toho emočního chuchvalce vymotala! Je opravdu velmi zajímavé, jak někdy povaha role v herci tak dobře zakoření, až se toho sám zalekne. A to jsem se s Goneril zpočátku hodně prala! Chvíli mi trvalo, než jsem pochopila, proč se tak chová a co ji k tomu vede.

Když jsi odešla na mateřskou dovolenou, odpočinula sis od divadla?

Ano. Musím být upřímná, ale divadlo mi nechybělo. Už jsem potřebovala odstup. A proto jsem se tady ani nijak často neukazovala. Chtěla jsem si užít ty tři roky se svým synem, a to každým douškem. Samozřejmě, neztratila jsem kontakt, navštěvovaly mě kolegyně a rozhodně jsem nebyla úplně mimo dění i díky Petrovi (*manžel herec Petr Štěpán, pozn. aut.*). Říkala jsem si, že si toho divadla ještě dost užiju... A pak začnou hlo-

dat ty pochybnosti... co když ne? Co když mě už nebudou chtít? (*smích*) A pak jsem si řekla, že to prostě nějak dopadne.

To je pravda, ty jsi do toho padla rovnýma nohama.

Ano, ale bylo to docela v pohodě. Hezky to na sebe navazovalo. Začalo se koncertem ke dvaceti letům Hudební scény, potom *Čarodějky z Eastwicky*, což vlastně znamenalo, že jsem z hlubin paměti vytáhla sedmáct let staré vzpomínky, oprášila je, inovovala některé choreografie Igora Barberice (protože Igor to přece jen trochu změnil) a vplula do této inscenace.

Opravdu to zůstalo v paměti?

Když něco hraješ tolikrát, prostě to v tobě zůstane. Třeba i role Paní Corry v *Mary Poppins*, kterou jsem hrála bezmála dvěstěkrát. Když mě vzbudíš o půlnoci, s přehledem ti zatancuji a zazpívám *Superkalifradžilistik-expjialidózní!* A teď začínám zkoušet *Pohádku o živé vodě*, kdy nejdříve budeme zpívat, tančit a od 9. prosince naplno zkoušíme s panem ředitelem.

Tím se dostáváme k nové herecké genera-

ci, k vašemu synu Matějovi. Bude z něj herec po mamince a po tatínkovi?

Asi ano. Nerada přiznávám, že již nyní ve svých třech letech vykazuje velice silnou tendenci k režijní práci. (*smích*)

K režijní práci?

Ano. Neustále vyžaduje, abych něco řekla, a pak mě opravuje a chce, abych to řekla jinak! Pamatuje si ohromné kvantum informací. Vypravuje příběhy a pohádky. A nejen ty, které zná a slyšel je, ale on si je vymýšlí. Stále něco vypráví a stále nás režíruje. (*smích*) Paní učitelka ve školce mi s nadšením a úsměvem řekla: „Ten Matěj pořád něco povídá.“ A já na to: „Nepovídejte!“ (*smích*) Je to živé zlato a je s ním veselo.

To už naše řeč přirozeně vklouzla do maminkovských a výchovných vod, takže až jsme vyřešily všechny mateřské záležitosti, Hance jsem poděkovala za příjemné chvíle, které jsem s ní strávila. Doufám, že jste si její rozhovor užili stejně jako já. Hani, moc děkuji a přeji krásné chvíle nejen na jevišti, ale i v soukromí!

Text: Helena Brzobohatá

Premiéra 7. a 31. prosince na Činoherní scéně

Karel Poláček Jan Šotkovský Mikoláš Tyc

BYLO NÁS PĚT

režie Mikoláš Tyc

Kristian Pekar a Lucie Bergerová

Inscenační tým – Mikoláš Tyc (režisér), Jan Šotkovský (dramaturg), Marek Cpin (autor scény a kostýmů), Anna Korba Vanacká (pohybová spolupráce) a Ondřej Halámek (asistent režie)

Miloslav Čížek a Zdena Herfortová

Richard Pekárek

Když jde člověk za tím, v co věří, dosáhne čehokoliv

„Svět že uvidím, jsem mohl dát si pouze zdát. Jak lehce se to může stát. Už vím, že vše se stále mění. Co den, to výzva lákavá.“ Vybraný úryvek jedné z písní z muzikálu *Medicus* může znít jako otřepané patetické klišé, v případě herce Richarda Pekárka, z jehož úst daný text na jevišti vychází, se z něj ale stává nezpochybnitelná realita. Nejen o absolvovaném čínském turné, ale i o dalších pohádkových příležitostech byla řeč v příjemném rozhovoru.

V čínské inscenaci *THRILL ME*

V dětství jste se úspěšně profesionálně věnoval akrobatickému rokenrolu. Akrobacii sice už aktivně neprovozujete, jeden kousek, který bezpochyby obrátil váš život vzhůru nohama, se vám ale povedlo vystříhnout v létě v Číně, kde jste účinkoval s mezinárodní produkcí muzikálu *THRILL ME*. Jak by popsal Richard Pekárek Richarda Loeba a jejich společnou cestu, která začala v Ostravě, vedla až do Šanghaje a bude pokračovat v Praze?

THRILL ME ve volném překladu znamená *Vzruš mě* a taky cesta byla v mnoha ohledech vzrušující. Určitě proto, že šlo o mou první zkušenost hraní v angličtině. Jde o představení o dvou hercích, prakticky hodina a půl v kuse, kdy neslezu z jeviště, což je poměrně náročná disciplína. Přestože angličtinu na určité úrovni ovládám, šlo o sto deset stránek textu a dostat ho do hlavy pro mě bylo velkou výzvou. Měl jsem sice angličtinu od základní školy, ale nikdy jsem nežil

v zahraničí, a tak mi najednou stoupl adrenalin i proto, že jsem se nesoustředil jen na práci, ale i na jazyk. Přijel jsem a od prvního dne musel přepnout do angličtiny a jedenáct týdnů v ní od rána do večera mluvit a přemýšlet. A nejenom pracovně, ale i v běžném životě fungovat s kolegy ze zahraničí, jejichž rodným jazykem je angličtina, protože dva byli z New Yorku a dva z Londýna. Dovedu si představit, že kdybych tam jel hrát v češtině, bylo by pro mě vše o půlku jednodušší. A určitě pro mě cesta byla vzrušující i proto, že jsem nikdy nebyl tak daleko od domova na druhé straně světa a úplně sám, s cizími lidmi, s cizí produkcí, v cizí zemi, kde je jiná kultura a vládne v ní jiný režim. **Do konkurzu na zmiňované turné byli osloveni jen herci, kteří už v představení účinkovali, nebo se mohl přihlásit kdokoliv?**

Šlo o celosvětově otevřený konkurz, přihlášku do něj mohl poslat kdokoliv, ale přednost dostávali lidi, kteří už kdekoliv na světě danou produkci dělali. Na nazkoušení představení byly jenom tři týdny, a tak byla velká výhoda, že jsme vše minimálně hudebně uměli a člověk věděl, o čem hraje, protože má postavu pod kůží. Až na jednoho kluka z Londýna jsme tedy všichni v představení už hráli a taky režisérka ho režírovala po druhé.

Za pět let uvádění inscenace v Národním divadle moravskoslezském jste se roli naučil hrát určitým způsobem, jistě i v návaznosti na to, že vašim jevištním partnerem byl stále stejný kolega v alternaci. Přišel jste při zahraničním nastudování na nové podstatky v rámci vaší postavy, které jste dodatečně jinak pochoopil a hrál odlišně než dosud?

Ano – najednou je tolik jiných vjemů, máte novou scénu, nového parťáka, novou režii, ještě je vše v angličtině, a tak se role podle mě nedá hrát úplně stejně, protože je tam tolik jiných věcí, které vás nenechají, a je přirozené, že jsem na Richarda našel nové pohledy. Přestože mám moc rád naši ostravskou verzi, kterou režíroval Juraj Čiernik a hráli jsme v ní s Lukášem Adamem,

S Gabrielou Čtveráčkovou v muzikálu *Medicus*, režie Stanislav Moša

zajímalo mě, jak moc bude verze v Číně jiná. Bylo pro mě zajímavé vystoupit z komfortní zóny, kdy mám pět let roli určitým způsobem chycenou a je mi v ní dobře, a najednou po mně režisérka chtěla podívat se na ni z jiného úhlu pohledu, jak a proč Richard Loeb jednal a proč by nemohl jednat jinak. Zkoušení pro mě bylo velmi inspirativní, bylo hodně otevřené k diskusi, k hledání motivací a jednání. Režirování nebylo direktivní, ale šlo spíše o hledání vzájemného uspokojení sebe a zároveň režijní potřeby i toho, aby vše sloužilo představení. Lukáš Adam se na mě přijel uprostřed léta podívat a říkal, že byl překvapený, jak jsem se herecky v roli posunul, než jak je na mě zvyklý. Těžko sám sebe soudit, ale i vzhledem k jeho zpětné vazbě bych si myslel, že k jistému vývoji došlo.

Na cestu za poznáním se sám do vzdálené země z Londýna přes celou Anglii až do perského Isfahánu vydává i Rob Cole, vaše první a rovnou titulní role v muzikálu *Medicus*, jíž jste se velkolepě uvedl do angažmá. Nacházíte mezi vámi a Robem další styčné body?

Takhle jsem o tom nepřemýšlel, ale je pravda, že cestou zpátky jsem letěl přes Isfahán, a tak jsem na Roba myslel. *(úsměv)* Podobné je, že i Rob se bezhlavě vydává do něčeho, co neví, jak dopadne a jestli vše zvládne. I já se na konkurz přihlásil s nadšením po hlavě a nepřemýšlel nad důsledkem. V průběhu jsem potom měl pár temných chvil, kdy jsem si říkal, že jsem se přecenil, že nejsem schopen doučit se posledních několik stránek v angličtině, protože se na mě valí hromada režijních připomínek a najednou je potřeba mít i správný akcent a výslovnost. I Rob má během cesty pár podobných momentů, kdy si říká, že to nezvládne. Odpověď tkví v tom, že když člověk věří sám v sebe, neuhne a jde za svým srdcem, za tím, co upřímně cítí, že má rád a v co věří, je schopen dosáhnout čehokoliv, co by si ani nepředstavil, že by dokázal. Kdyby mi někdo před rokem řekl, že příští léto budu tři měsíce v Číně hrát *THRILL ME* v angličtině s kluky z newyorské Broadwaye, řekl bych si, že jde o dobrý fór.

S Andreou Zelovou v komedii *Prachy!*, režie Stanislav Slovák

A stejně jako Rob neusínáte na vavřínech a jste stále mimořádně činorodý a aktivní. Kromě angažmá zde, účinkování v řadě dalších divadel v Plzni, Ostravě nebo Praze totiž pořádáte vlastní narozeninové koncerty. Jít s kůží na trh sám za sebe a na narozeniny si pozvat plný sál lidí taky vyžaduje značnou míru odvahy...

Myšlenka na koncert vznikla před pěti lety před mými pětadvacátými narozeninami, kdy jsem nechtěl dělat oslavu v baru, kde se všichni opijeme, a za týden z ní nebudu nic mít. Říkal jsem si, že by bylo dobré udělat něco, na co budu vzpomínat, a půjde i o dárek ode mě lidem, kterým bych chtěl poděkovat, že spolu jdeme životem. Koncert byl hrozně hezký, dodnes na něj vzpomínám, a tak jsem si říkal, že by bylo fajn ho k třicátinám zopakovat. Když přišel den prodeje, byl jsem nervózní a na pochybách, jestli mělo cenu ho dělat znovu, ale za hodinu a půl bylo vyprodáno. Což o to, šlo o maličký sál pro sto padesát lidí, na druhou stranu pro mě jako kluka z divadla, který není mediálně známý,

jde o fajn úspěch, jsem rád, že se lidi vrátili a přišli i noví a byl to zase moc hezký večer. **Jste tedy tanečník, muzikálový herec i zpěvák a díky angažmá v našem divadle, které má dvě scény – Hudební a Činoherní – brzy přišla i první čistě činoherní role detektiva Slatera ve zběsilé komedii *Prachy!*. Že podtitul nelže, dokazují i vaše zběsilé zážitky: prasklá gumová rukavice, vyložené dveře z pantů... Pro diváky jsou obdobné situace třeshinkou na dortu, co se ale v daných chvílích honí v hlavě herci?**

Má role je od zbytku trošku odlišná, protože netvoří na první dobrou komediální linku. Detektiv se snaží vyšetřit případ navážno a ostatní postavy mu pátrání neulehčují. Jsem velký milovník humoru, a tak pro mě při zkoušení bylo nejnáročnější, že se nesmím odbourávat a smát se fórům kolegů. Člověk si nakonec chtě nechtě na předepsané situace zvykne, dokud kolegové v určité fázi nezačnou dělat nové věci. *(úsměv)* A pak přijdou zničehonic nečekané momenty jako prasklá rukavice nebo vyvalené dveře, kdy

S Renátou Mrózkovou a Alžbětou Janíčkovou v inscenaci *Krokodýl ze Svatky aneb Mozart v Brně*, režie Stanislav Slovák, choreografie Hana Kratochvilová

šlo jen o to, kdy se všichni na jevišti přestanou smát, protože je nezvládl ustát nikdo. (smích) Diváci mají obdobné situace rádi, smějí se, že jsme vyšli z role a smějeme se sami za sebe. Mně se honilo hlavou, abych se co nejrychleji vrátil do charakteru a pokračoval v představení. Ale všeobecně se podobných situací neděším, mám rád, že je divadlo živá věc a může se stát cokoliv. (úsměv)

Nová kapitola se před vámi otevírá i se zkoušením muzikálu *Pohádka o živé vodě*, kde vás poprvé čeká role prince. Co můžete o chystaném díle prozradit?

Jak jsme viděli na zahajovací zkoušce, pohádka bude velkolepá a výpravná, plná krásných projekcí, budou s námi hrát velké loutky, i hudebně bude zajímavá, melodie jsou nové, neotřelé – půjde o opravdu velký muzikál pro celou rodinu. A my tři bráchrové princové se vydáváme pro zázračnou vodu, abychom zachránili našeho otce krále. Každý z bratrů má určitý charakter, na jehož základě vznikají různé zápletky, které nebudu

prozrazovat. Moc se těším a doufám, že po těšení budou i diváci.

Jak už zaznělo, nový autorský titul nese název *Pohádka o živé vodě*. Co je vaším životabudičem?

Mým zásadním životabudičem, který mě vnitřně nakopne jít dál, i když jsem unavený, je vědomí, že čas trávím tak, jak pro mě má smysl, že není zahozený, že ho žiju naplno s lidmi kolem sebe, které mám rád. I když každý z nás řeší spoustu osobních starostí a přesto, jaká je doba a co se děje, se snažím si každý večer říct: díky, že žiju. (úsměv)

K takovému zakončení lze dodat snad jen – díky za smysluplné naplnění času při inspirativním povídání. A pokud vás čtení inspirovalo k návštěvě zmiňovaného muzikálu *THRILL ME*, máte štěstí: od 14. ledna v pražském Divadle v Celetné můžete zavítat na jeho obnovenou premiéru, opět s Richardem v roli Richarda.

Text: Kateřina Vižďová

Pohádka Bajaja: Co se stane, když se spojí Fučíkovci s Divadlem bratří Mrštíků

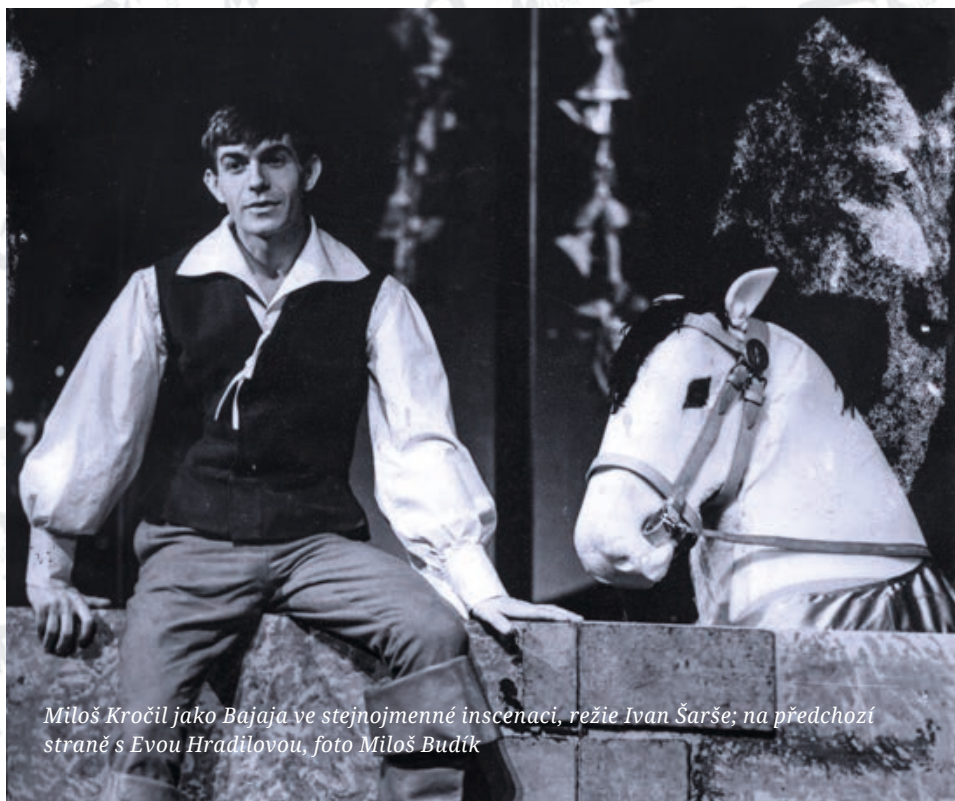
Nestačili jsme se ani pořádně ohlédnout za uplynulým rokem 2024 a už tady máme rok nový a s ním další sondu do divadelních archiválií a s tím spojené poodkrytí pomyslného tajemného závoje nad naší další inscenací. Možnost uvědomit si, že čas někdy umí plynout rychleji než voda, nám tentokrát umožní pohádka *Bajaja*, jež měla premiéru v tehdejší Divadle bratří Mrštíků téměř před šedesáti lety, a to 3. února 1966. V režii hostujícího režiséra Ivana Šaršeho, se scénou Antonína Vorla a kostýmy Milana Zezuly se v divadle na Lidické ulici (kde divadlo v té době sídlilo teprve šest měsíců) odehrálo 31 repríz.

Autorem pohádky o mladém princovi Bajajovi, jenž se převlečený za němého sluhu vydává do světa na zkušenou, je František Pavlíček. Ten je s tvorbou Divadla bratří Mrštíků spojen už svou hrou *Zápas s andělem* (prem. 16. 2. 1964). Nejvíce se však do povědomí široké veřejnosti zapsal jako autor scénářů k filmům *Babička* (1971) a *Tři oříšky pro Popelku* (1973). Také pohádková hra *Ba-*

jaja z roku 1955, napsaná na motivy jedné z pohádek Boženy Němcové, se dočkala svého přepracování do filmové podoby, jednu z hlavních rolí si v ní tehdy zahrála například Magda Vášáryová.

V roce 1966 se publiku Divadla bratří Mrštíků v hlavní roli prince Bajaji představil herec Miloslav „Miloš“ Kročil, přitom se jednalo teprve o jeho druhou roli jako nového

Miloš Kročil jako Bajaja ve stejnojmenné inscenaci, režie Ivan Šarše; na předchozí straně s Evou Hradilovou, foto Miloš Budík

člena souboru. Do stálého angažmá nastoupil ihned po dokončení JAMU v roce 1965, kdy své působení započal rolí Karlemanna ve hře *Syn německého dramatika* Gerta Hofmanna (prem. 14. 11. 1965). Miloš Kročil odehrál v našem divadle stovky divadelních rolí, v 70. a 80. letech patřil k hlavním pilířům souboru, do penze odešel v roce 2010, přičemž však dále hostoval v několika inscenacích (např. *Betlém* či *Cikáni jdou do nebe*) až do své smrti v roce 2014. Nesporným podnětem pro nastudování pohádky o princovi Bajajovi v DbM se stalo sloučení s Divadlem Julia Fučíka, k němuž došlo v roce 1964. Po druhé světové válce došlo ke vzniku Městského divadla mladých, později nazvaného jako Divadlo Julia Fučíka, jež od roku 1948 sídlilo v Divadle na výstavišti. Divadlo po několika úspěšných letech (i několika oceněních) začalo na počátku 60. let

procházet krizí. Tzv. poslední kapkou se stala stranická směrnice, jež měla za cíl snížit počet divadel, Jihomoravský krajský národní výbor (JmKNV) tak navrhl spojit Divadlo Julia Fučíka s Divadlem bratří Mrštíků. A i když se tento záměr nazýval eufemisticky fúzí či sloučením, bylo zřejmé, že jde o zánik tohoto divadla. Tímto spojením v brněnském divadelním prostoru zanikla významná činoherní scéna orientující se svou činností na hry pro děti a mládež. S podobným zacílením na mladého diváka tak v Brně zůstalo pouze Loutkové divadlo Radost. Divadlo bratří Mrštíků ve druhé polovině šedesátých let začalo splácet tento „dluh“ mladým divákům a nastudovalo v této době několik pohádek, z nichž první byla právě inscenace *Bajaja*.

Text: Eliška Halodová

Novoroční dárek pro abonenty

Tímto jubilejním 300. číslem magazínu *Dokořán* jsme vstoupili do kalendářního roku 2025, v němž oslavíme 80 let existence našeho divadla. Historické milníky, kterými dnešní Městské divadlo Brno prošlo, připomínáme v našem magazínu často a od počátku této sezóny i systematicky prostřednictvím soutěže a vzpomínek na inscenace z divadelního archivu.

I obálky *Dokořánu* jsme se rozhodli věnovat archivním kostýmním návrhům. Také jsme již připomněli, že inscenace, kterou v červnu roku 1945 Svobodné divadlo zahájilo svou činnost, bylo v režii Milana Páska Nezvalovo básnické drama *Manon Lescaut*. Znovu se *Manon Lescaut* objevila na repertoáru v roce 1959 v režii Antonína Kurše a Pavel Rímský ji uvedl v roce 1970 a také v roce 1985. Stejný titul je ovšem pro naše divadlo výjimečný i z dalšího hlediska. Právě k této inscenaci uvedené v režii Stanislava Moši v roce 1995, tedy u příležitosti oslavy půlstoletí divadla, byla vydána historicky první programová brožura v takové podobě, jak ji nyní znáte. Malá knížečka se spoustou fotografií, souvisejících textů a případně i s textem hry.

Již třicet let tedy naše divadlo zaplňuje nejen srdce, ale i knihovny svých diváků. Jsme tedy rádi, že i nové uvedení *Manon Lescaut* bude výjimečné. Nezvalovy verše se oblečou do hudebního hávu a režisér Stanislav Moša přivede na jeviště tento výsostně romantický a poetický příběh ve zcela nové podobě. Rozhodli jsme se, že tato inscenace bude zároveň i překvapením pro naše abonenty. Muzikál autorů Daniela Kyzlinka a Lučka Kašparovského *Winton* uvedeme až na začátku příští sezóny a naši předplatitelé místo něj v této slavnostní sezóně budou mít možnost navštívit právě *Manon Lescaut*. **Těšíme se na setkávání s vámi v novém roce 2025, v roce, kdy společně oslavíme 80 let našeho divadla!**

Text: Klára Latzková

Michal Isteník a Evelína Studénková
jako manželé Bajzovi v komedii *Bylo nás pět*,
režie Mikoláš Tyc

Zdenek Merta, Stanislav Moša:

světová premiéra

POHÁDKA O ŽIVÉ VODĚ

pohádkový muzikál

Nový projekt z tvůrčí dílny domácí autorské dvojice vychází z té nejlepší české pohádkové tradice. Kouzelné dobrodružství ve světě, kde dobrému princovi pomáhají mravenci, medvěd a orel, kde tři začarované princezny díky své čistotě pomohou odhalit faleš a kde nejvyšší hodnotou je dobré a láskyplné slovo, slibuje být magickou podívanou pro celou rodinu.

Režie: Stanislav Moša

Hrají: I. Ondříček nebo D. Vitázek, H. Štěpánová nebo I. Vaňková, O. Halámek nebo K. Pekar, R. Pekárek nebo O. Studénka, J. Brožek nebo L. Matouš, T. Navrátilová nebo D. Velčická, K. Daňhelová nebo D. Křížová, E. Hladilová nebo E. Mertová, L. Janota nebo A. Slanina a další.

Kateřina Tučková, Dodo Gombár:

BÍLÁ VODA

dramatizace románu o ženách, víře a zlu

Téměř deset let trvalo, než brněnská autorka Kateřina Tučková dopsala svůj přelomový román. Dva roky po vydání pak vznikla jeho první dramatizace z pera režiséra Doda Gombára, která skoro sedmisetstránkový bestseller zpracovává do bezmála tří a půlhodinové inscenace, během níž vám setkání s bělovodskými jeptiškami zajistí hluboký zážitek na celý život.

Režie: Dodo Gombár

Hrají: L. Janíková, M. Sedláčková, R. Coufalová, D. Hofmanová, D. Velčická, P. Vitázková, M. Krajčová, E. Kubálková, E. Hladilová a další.

Richard Bean:

SÁM NA DVA ŠÉFY

třeskutá komedie s písničkami

„Ten můj pechl!“ Tak zní název jedné z písní bigbitové kapely, jejíž hudební intermezza lemují celý tok příběhu o muzikantovi Stanleyem. I on sám má naneštěstí parádní pechl – vyhodí ho z kapely, na škvarky a vývar si musí vydělávat hned dvěma pracemi, a když se objeví sladká Dolly, je z toho jen další nervák, protože se musí zdejchnout před všemi svými šéfy.

Režie: Stanislav Slovák

Hrají: A. Novotný, A. Zelová, M. Mihál, R. Gajdoš, L. Bergerová, E. Mertová, J. Uličník, J. Florián, J. Daniel, P. Bořecký, J. Valeš a další.

Benj Pasek, Justin Paul, Steven Levenson:

DRAHÝ EVANE HANSENE

nejúspěšnější muzikál současnosti

Draží diváci, tento komorní muzikál pro osm herců a kapelu je úžasný a tady je důvod proč. Protože díky němu zjistíte, že i když je nejhůř, nikdy nejste sami. Zkuste dát šanci středoškolákovi Evanu Hansenovi, který sice není na první dobrou zcela kladným hrdinou, o to skutečnější však je a čas s ním strávený vám nabídne naději do reality všedních dní.

Režie: Stanislav Moša

Hrají: J. Brožek nebo M. Salvadori, A. Antalová, D. Křížová, D. Rymeš, L. Bergerová, L. Janota, L. Matouš a E. Hladilová.

PROGRAM LEDEN

PROGRAM ÚNOR

ČINOHERNÍ SCÉNA			
ČT	2.1.	19.00	Bylo nás pět AB4
PÁ	3.1.	19.00	Bylo nás pět E5
SO	4.1.	19.00	Bylo nás pět AB6
NE	5.1.	18.00	Hamlet aneb Hádala se duše s tělem
PO	6.1.	19.00	Prachy!
ÚT	7.1.	18.00	Bílá Voda
ST	8.1.	18.00	Bílá Voda
ČT	9.1.	18.00	Velký Gatsby
PÁ	10.1.	18.00	Velký Gatsby
SO	11.1.	19.00	All
PO	13.1.	19.00	Drahý Evane Hansene AB1
ÚT	14.1.	19.00	Drahý Evane Hansene E2
ST	15.1.	19.00	Drahý Evane Hansene
ČT	16.1.	19.00	Drahý Evane Hansene A4
PÁ	17.1.	19.00	Drahý Evane Hansene A5
SO	18.1.	19.00	Ti druzí
NE	19.1.	18.00	Ti druzí
PO	20.1.	19.00	Ocelové magnolie A1
ÚT	21.1.	19.00	Ocelové magnolie A2
ST	22.1.	19.00	Sám na dva šéfy
ČT	23.1.	18.00	Sám na dva šéfy
NE	26.1.	18.00	Vrabčák a anděl
PÁ	31.1.	14.00	Až na ten konec dobrý
PÁ	31.1.	19.00	Až na ten konec dobrý

HUDEBNÍ SCÉNA			
ČT	2.1.	18.00	The Addams Family
PÁ	3.1.	19.00	The Addams Family
NE	5.1.	18.00	Třikrálový koncert zadáno
PO	6.1.	19.00	The Addams Family
ÚT	7.1.	18.00	The Addams Family zadáno
ČT	9.1.	19.00	Lakomec
PÁ	10.1.	19.00	Lakomec
NE	12.1.	18.00	Křídla 2023/2024
PÁ	24.1.	14.00	Pohádka o živé vodě
PÁ	24.1.	19.00	Pohádka o živé vodě C5/E5
SO	25.1.	19.00	Pohádka o živé vodě P
NE	26.1.	19.00	Pohádka o živé vodě D/E7
PO	27.1.	18.00	Pohádka o živé vodě SP
ÚT	28.1.	19.00	Pohádka o živé vodě C2/E2
ST	29.1.	19.00	Pohádka o živé vodě A3/AB3
ČT	30.1.	19.00	Pohádka o živé vodě C4
PÁ	31.1.	19.00	Pohádka o živé vodě A5/AB5

Lakomec

Hamlet aneb Hádala se duše s tělem

ČINOHERNÍ SCÉNA			
SO	1.2.	19.00	Až na ten konec dobrý P
NE	2.2.	19.00	Až na ten konec dobrý E7
PO	3.2.	19.00	Hra, která se zvrtila
ÚT	4.2.	18.00	Hra, která se zvrtila
ST	5.2.	19.00	Hra, která se zvrtila
ČT	6.2.	18.00	Prachy! PP2
PÁ	7.2.	18.00	Prachy! PP1
SO	8.2.	18.00	Hamlet aneb Hádala se duše s tělem P18
NE	9.2.	18.00	Hamlet aneb Hádala se duše s tělem PPP
PO	10.2.	19.00	Vrabčák a anděl
ÚT	11.2.	18.00	Vrabčák a anděl
ST	12.2.	19.00	Bylo nás pět A3
ČT	13.2.	18.00	Bylo nás pět SP
PÁ	14.2.	19.00	Bylo nás pět A5
SO	15.2.	19.00	Až na ten konec dobrý A6
NE	16.2.	19.00	Až na ten konec dobrý D
PO	17.2.	19.00	Až na ten konec dobrý A1
ÚT	18.2.	19.00	Až na ten konec dobrý C2
ST	19.2.	19.00	Osmyčky
ČT	20.2.	18.00	Osmyčky
PÁ	21.2.	19.00	Až na ten konec dobrý AB5
SO	22.2.	19.00	Až na ten konec dobrý AB6
NE	23.2.	18.00	Bylo nás pět
ÚT	25.2.	19.00	Bylo nás pět E2
ST	26.2.	19.00	Prachy!
ČT	27.2.	19.00	Ocelové magnolie C4
PÁ	28.2.	19.00	Ocelové magnolie C5

HUDEBNÍ SCÉNA			
SO	1.2.	19.00	Pohádka o živé vodě A6/AB6
NE	2.2.	14.00	Pohádka o živé vodě
NE	2.2.	18.00	Pohádka o živé vodě
PO	3.2.	19.00	Pohádka o živé vodě A1/AB1
ÚT	4.2.	19.00	Pohádka o živé vodě A2/AB2
ST	5.2.	18.00	Pohádka o živé vodě
ČT	6.2.	19.00	Pohádka o živé vodě A4/AB4
PÁ	7.2.	16.00	Pohádka o živé vodě
SO	8.2.	14.00	Pohádka o živé vodě
NE	9.2.	14.00	Pohádka o živé vodě
PO	10.2.	19.00	Lakomec
ÚT	11.2.	19.00	Lakomec
ČT	13.2.	19.00	Čarodějky z Eastwicku
PÁ	14.2.	19.00	Čarodějky z Eastwicku
SO	15.2.	19.00	Čarodějky z Eastwicku
NE	16.2.	18.00	Čarodějky z Eastwicku
PO	17.2.	19.00	Čarodějky z Eastwicku
ÚT	18.2.	18.00	Čarodějky z Eastwicku
ST	19.2.	19.00	Čarodějky z Eastwicku
ČT	20.2.	18.00	Čarodějky z Eastwicku
PÁ	21.2.	18.00	Čarodějky z Eastwicku
SO	22.2.	14.00	Čarodějky z Eastwicku
SO	22.2.	18.00	Čarodějky z Eastwicku
NE	23.2.	14.00	Čarodějky z Eastwicku
ÚT	25.2.	19.00	Medicus A2025/M2025
ST	26.2.	19.00	Medicus R2025/X2025
ČT	27.2.	19.00	Medicus V2025
PÁ	28.2.	19.00	Medicus T2025/Z2025

■ Veřejná generálka ■ Premiéra ■ Hostování

Henry Lewis, Jonathan Sayer, Henry Shields:

HRA, KTERÁ SE ZVRTLA bláznivá komedie

Populární komedie těží své ústřední téma z postřehů z lákavého divadelního zákulisí, z něhož odhaluje všemožné nešvary, chyby i typy divadelníků od sebestředné primadony přes herce culícího se do publika až po ambiciózní inspicientku a laxního technika. Ostatně o technickou stránku věci zde jde především, a tak nám přejte, ať se vždy vše zvrte tak, jak má.

Režie: Mikoláš Tyc

Hrají: K. Daňhelová, M. Matějová, M. Němec, J. Mach, J. Florián, M. Mihál, J. Valeš a J. Przebinda.

John Dempsey, Dana P. Rowe:

ČARODĚJKY Z EASTWICKU návrat oblíbené magické muzikálové komedie

Bazén se skutečnou vodou, violoncello hrající zcela samo, vskutku zdrcující drtič odpadu, tři vznášející se hrdinky a další triky jsou nedílnou součástí muzikálu, který je ale vedle kouzelnických prvků založen hlavně na silném příběhu a nádherné hudbě plné nezapomenutelných melodií. Maloměstský Eastwick a jeho obyvatelé zkrátka přináší velkolepou podívanou.

Režie: Stanislav Moša

Hrají: I. Vaňková nebo S. Janotová, J. Gazdíkova nebo T. Navrátilová, R. Coufalová nebo A. Zelová, P. Gazdík nebo P. Štěpán, L. Bartolšicová nebo L. Bergerová, M. Němec nebo I. Ondříček a další.

Karel Cón, Stanislav Slovák, Jan Šotkovský, Petr Štěpán:

OSMYČKY rekapitulační lepopero

Ačkoliv nastupující nový rok 2025 není zakončen číslem osm, na které odkazuje jazyková přesmyčka v názvu představení, i tak se při této hořkosladké komedii budete bavit o sto šest. Momenty z české historie, o níž originální inscenace pojednává, se totiž naneštěstí s pravidelností opakují, a tak vytvářejí vhodný program pro jakýkoliv večer libovolného roku.

Režie: Stanislav Slovák

Hrají: M. Isteník, P. Štěpán, R. Coufalová, D. Vitázek, J. Uličník, L. Kolář, J. Ressler, O. Halámek a další.

Noah Gordon, Iván Macías, Félix Amador:

MEDICUS muzikál podle bestselleru RANHOJIČ Noaha Gordona

Po odluce se na scénu vrací impozantně zpracovaný příběh o odvaze, lásce, přátelství, touze a odhodlanosti, ale i zradě a pochybách – všechny popsané motivy dohromady vytvářejí to, co lze v oblasti hudebního divadla nazvat „velkým plátnem“, po němž se za svým velkým snem vydává Rob Cole, jehož dobrodružná cesta je zárukou velkého emocionálního prožitku.

Režie: Stanislav Moša

Hrají: L. Matouš nebo R. Pekárek, K. Daňhelová nebo E. Mertová, S. Slovák nebo J. Uličník, L. Kolář nebo I. Ondříček, A. Slanina nebo D. Vitázek a další.

Osobnosti MdB doporučují...

Sedm jednou ranou

Zory Jandové

Když jsme se Zory zeptali na zážitky z poslední doby, museli jsme mírně upravit naši stručnou rubriku... Zořin příběh ale jistě stojí za zveřejnění.

Je skoro konec listopadu, kdy píšu tyto řádky do lednového čísla, a tak musím nejdřív definovat, co je to pro mne „poslední doba“. Je to měsíc a pár dní. Doba, která uběhla od chvíle, kdy naši starší dceru Viktorii na přechodu nabral na kapotu auta řidič jakési rozvázkové firmy tak, že mu rozbila čelní sklo, chvíli ji vezl – o dost metrů dál od přechodu – a když mu spadla pod kola, ještě ji pravým předním přejel přes zadek a stehna, než konečně zastavil. Naštěstí to viděla paní z okolosedoucího taxíku, zorganizovala se parta čtyř chlapů, kteří auto nadzdvihli, a ta paní-anděl Viktorku v bezvědomí zpod něj vytáhla. Stal se zázrak – v nemocnici CT ani rentgen neukázaly nic závažného. První noc byla na jipce, druhou na normálním pokoji a další den ji pustili domů. Ten řidič měl pozitivní test na alkohol...

O hodně pochroumanou Viki se staral její milující manžel a já si vzala na starost péčitelou Máju. Ta hned první noc u nás doma dostala horečky a fakt brutální zápal plic, který jsem od ní po deseti dnech dostala i já. Takže jsem nás obě v téhle „poslední době“ ládovala antibiotiky a kurýrovala, izolovaná od všeho a od zbytku rodiny.

A teď už konečně odpovědi na otázky týkající se zážitků z poslední doby.

1. Kniha

Mezi záchvaty kašle mi Mája z několika papírů slepila „knížku“, ve které na každé stránce bylo: „BABI MAM ŤE RADA MÁJA.“ Od té doby jsem ji četla několikrát, pomáhala líp než antibiotika.

2. Hudba

Co bych pro nemocné dítě neudělala – 5x po sobě v jednom zátahu bez přestávky (!) jsem viděla *Anděl Páně 2*. Krásná filmová hudba Ondry Brzobohatého se mi ani po páté nezprotivila.

3. Výlet

Na výlet to v této konstelaci opravdu nebylo, ale koukala jsem aspoň z okna na podzimní západ slunce, který každý den ozářil zámek a kostel u nás v Mníšku pod Brdy, a okouzlená děkovala Pánu Bohu i všem andělům Páně za tu nádheru i za zázrak záchrany.

4. Jídlo

Ani na nákup jsem nemohla, tak jsem si objednala přes – jinou (!) – rozvážkovou firmu jídlo domů. A znáte to – při objednávce na mě z jejich webovek vykouklo: „Mohlo by se vám ještě hodit...“ No a mně se opravdu moc „hodila“ škvarková pomazánka, kterou jsem léta nejedla. Vrátila mě do dětství. Ach! Pomazánku jsem snědla takřka na posezení, a tak mi došlo, jak jsem asi vynerвовaná. Protože když jsem v opravdu velkém stresu, a když už ani tai chi nepomáhá, tak žeru.

5. Divadlo

Ve stresu jsem byla i proto, že jsem měla za sebou konečně negativní testy, ale před sebou zbytek antibiotik a čtyři představení *BASTARD*. Slabá jako moucha a ochraptelá z kašle jsem vrátila vnučku rodičům, odjela do Brna a čtyřikrát vylezla na jeviště. Stal se další zázrak – zazpívala jsem bez problémů čtyřtávkovou písničku. Během představení jsem v němém úžasu sledovala své kolegy, jak skvěle hrají a zpívají, a radovala se z andělského hla-

su naší mladší dcery Esther. Když Esterka a Ivanka Vaňková zpívaly *Te Deum*, bylo to dechberoucí a léčilo to všechny bolesti těla i duše. Myslím, že nejenom moje.

6. Film

Když tohle šílené období pominulo, pustila jsem si film *Forrest Gump*, jeden z mých nejoblíbenějších. Bulela jsem u něj víc než jindy. Ostatně žádný div po tom všem stresu. K vybrečení toho ve mně bylo dost a dost...

7. Koníček a relax

Psaní a malování. Zrovna jsem dokončila dost veselou divadelní hru se zpěvy a tanci. Děsně jsem se u toho bavila. Smích je taky dobrá terapie. Můj muž Zdenek (Merta) si to přečetl a řekl, že mu to připadá blbý. Ale když kdysi o dialozích v jednom našem společném díle řekl, že „jsou blbý a nikdo se tomu nebude smát“, tak se pak kolegové i diváci hodně smáli. Přesně tam, kde jsem to jako autorka textu chtěla. Takže ta hra může být na základě této zkušenosti i dobrá. Ale nevylučuju, že je to jen úplně pitomá terapeutická hovadina. Tak jsem ji zatím dala k ledu a píšu jinou. A přitom si odskakuju k malování. O Velikonocích nás totiž v MdB čeká velký syntetický projekt *Zvěrokruh*. Hudba, zpěv, pohyb, obrazy. Zdenek, inspirovaný znamením zvěrokruhu, píše nádhernou muziku a mně zbývá namalovat a nakreslit ještě šest znamení. Většina obrazů má přes dva metry na šířku nebo na výšku a já je maluju a kreslím barevnými tušemi malým štětečkem a tenkým perem. Je to velmi meditativní činnost, co obraz, to je sto až sto padesát hodin práce. Musí se stát zázrak, abych to dokončila. Ale já vím, že se „poslední dobou“ zázraky dějí. A všem bych do nového roku zázraky jakéhokoli druhu – ale žádné velké drama – moc a moc přála. A přála bych si, aby nějakým zázrakem lidi přestali sedat za volant, když mají upito. Třeba se i tenthle stane.

Text: Zora Jandová

Slavnostní vyhlášení divácké ankety Křídla 2023/2024

Kdo získá ocenění letos?

A kdo bude tyto ceny předávat?

Jak vůbec bude cena vypadat?

To všechno se dozvíte 12. ledna 2025 na Hudební scéně.

Břetislav Vybíral ml.

U muzikálu se mi líbí pestrost

Violoncellista Břetislav Vybíral ml. pochází z hudební rodiny. Možná proto šel ve šlápějích svého tatínka a stal se z něj hráč na cello. Členem orchestru Městského divadla Brno je od září 2021 a povídali jsme si nejen o jeho vztahu k muzikálu, ale také o jeho hudebních kořenech a o hudebních projektech, kterým věnuje svůj čas.

Na úvod rozhovoru se muzikantů většinou ptám, jak se dostali ke svému nástroji. Ale u tebe je to nabílední, vy máte rodinnou tradici...

Anamnézu. Je pravda, že tatka je teda z muzikantské rodiny (*Břetislav Vybíral *1955, violoncellista a hudební pedagog, pozn. aut.*) a má tři sestry a všichni hrají. Dvě jsou houslistky, jedna je klavíristka a tatka hraje na cello. A už jako děti spolu hráli a účastnili se například soutěže Concertino Praga jako sourozenci.

I oni měli hudbu v rodině?

Jo, děda byl varhaník, studoval varhanní školu, vlastně ještě tu původní konzervatoř. Prý když studoval, tak tam ještě potkával Janáčkovu ženu. A babička byla klavíristka a dlouho klavír učila.

Takže ve vaší rodině se hudbě prostě nevyhneš!

No, já jsem se snažil vzdorovat. Proto jsem šel na gymnázium, ale stejně mi to nevyšlo. A jsem za to rád.

Jakým způsobem jsi vzdoroval?

Hlavně tím, že jsem oddaloval rozhodnutí přihlásit se na konzervatoř. Dochodil jsem druhý cyklus na ZUŠce, pak jsem si tam domluvil ještě i studium pro dospělé, ale vlastně jsem to nechtěl dělat naplno.

Co tě nakonec přesvědčilo, že se máš na konzervatoř přihlásit?

To je asi zásluha pana profesora Zavadilíka a pana profesora Kružíka, protože jsem si s nimi zahrál na koncertě *Concerto grosso* od Corelliho. Já jsem hrál sólo pro basso continuo a to byl tak silný zážitek, že se z toho stal ten zásadní spouštěcí moment.

Měl jsi už jako student konzervatoře přesnou představu, jakým směrem by ses chtěl muzikantsky ubírat?

Už když jsem byl na ZUŠce, měli jsme kapelu inspirovanou Apocalypticou, to byl tenkrát docela boom. Takže jsem vlastně deset let hrál v cello-metalové kapele. A vlastně mi to

dávalo smysl, že kapele to pomůže, když se já zlepším v hraní.

To je hodně obětavé! Ke klasické hudbě jsi neinklinoval?

K té jsem si našel cestu až později. A dost mě překvapilo, jak se mi klasika zalíbila.

A zůstal jsi rozkročen mezi klasikou a úplně jinými žánry, že? Vezmeme to trochu víc chronologicky. Po absolvování konzervatoře jsi rovnou nastoupil do orchestru Městského divadla Brno?

Ne, učil jsem šest let na Základní umělecké škole v Mikulově. Pak jsem nastoupil na záskok za mateřskou dovolenou za kolegyni Ivu Wiesnerovou a už jsem tady zůstal.

Ale do toho máš spoustu dalších projektů. Které z nich bys představil našim čtenářům?

Snažil jsem se to i kvůli rodině co nejvíc osekát a vybrat si jenom to, co mi opravdu dává smysl. Hostuju v jednom triu, kdy jeden z členů je rozkročený mezi Ostravou a Olomoucí a ostatní kluci jsou tady z Brna, takže se jim snažím vypomáhat. Ale můj projekt, kterému se věnuju nejvíc, je kvarteto RB:BOYS ve složení housle, violoncello, kontrabas a klavír.

A v tomto uskupení se věnujete výhradně komorní hudbě?

Ani ne, to není jenom o tom kvartetu, máme i orchestrální činnost. Natočili jsme třeba *Klip, který pomáhá* pro Nadační fond dětské onkologie KRTEK. Hráli nám tam třeba Hanka Holišová a Petr Kotlár, mladý herec, který hrál hlavní roli ve filmu *Nabarvené ptáče*. To natáčení bylo naprosto úchvatné. Proběhlo za největšího covidu a už to, že jsme se tam dostali všichni, byl vlastně zázrak. Točilo se to v kaolinovém dole u Plzně, byl to neuvěřitelný zážitek. Hlavně to, jak jsme tam stěhovali luxusní klavírní křídlo, které zdarma poskytla firma Petrof. A na základě toho klipu se nám pak ozvala produkce a natočili jsme orchestrální verzi titulní písně

filmu *Gump*. Na tomto klipu jsme spolupracovali se zpěvákem Mário „Kuly“ Kollárem z kapely Desmod a se slovenským rapperem Majselfem. Natáčení proběhlo ve dvoraně Rudolfiny, krásná prostora.

To je skvělé, že zajímavé spolupráce vám přinesl klip, který měl pomáhat Nadačnímu fondu dětské onkologie KRTEK.

Ano, díky němu pak také došlo ke spolupráci s televizí Noe, kde jsme už třikrát vystupovali na živých koncertech. A co se ještě týče toho žánrového rozkročení, hrál jsem tři a půl sezóny v BROLNu. Takže jsem přičichl i k folkloru. A aby toho nebylo málo, účinkoval jsem v inscenaci *Kytice* v Divadle Radost, kde jsem byl součástí scény, takže jsem vlastně i zpíval.

A hrál jako herec...

No, herec... Seděl jsem celou dobu na jevišti, vlastně i komunikoval a „zpíval“, takže něco z toho herectví... nevím, zkrátka jsem byl součástí scény. Ale musel jsem hrát všechno z paměti.

Na která další uskupení nebo hudební projekty z minulosti rád vzpomínáš?

Mám několik zážitků, na které rád vzpomínám. Zmíním dva hlavní. Ještě když jsem hrál v cello-metalové kapele, oslovila nás skupina Citron, se kterou jsme odjeli celé turné, což bylo asi čtrnáct koncertů. Byli jsme smyčcová sekce Citronů. Vlastně to bylo společné turné ještě se slovenskou kapelou Tublatanka.

A spolupracovali jsme taky na projektu Bohemian Metal Rhapsody, který měl premiéru na festivalu Masters of Rock ve Vizovicích. A tam tenkrát s námi zpívali Lucie Bílá, Kamil Střihavka, Jan Toužimský z Arakainu, Tanja Kauerová z Citronu... a po nás hrála skvělá brazilská metalová kapela Sepultura, to byl teda taky obrovský zážitek.

A ta druhá vzpomínka?

Když jsem byl součástí Smíchovského kvarteta a zakončovali jsme Colours of Ostrava ve spolupráci s Djem a producentem Kygem z Norska, což teda byl obrovský zážitek. A jak se říká do třetice všeho dobrého, tak letos (2024) v červnu jsme s RB:BOYS zahajovali Festivalové zahrady v Litomyšli. Tam

to pro nás byl velký test před přímým přenosem *Koncertu, který pomáhá*.

A jak se po všech těchto muzikantských zkušenostech cítíš u muzikálu?

Tento styl muziky mě baví moc! Líbí se mi především ta pestrost muzikálu, kterou by člověk v opeře nebo ve filharmonii úplně nezažil.

Anebo filmová hudba. Tu mám taky rád. Měl jsem velké štěstí, že jsem hrál s Českým národním symfonickým orchestrem jeden z posledních koncertů, které dirigoval sám Ennio Morricone. To bylo za pět minut dvanáct, že jsem mohl být tak blízko legendě.

Máš trošku čas i na něco jiného než na muziku? Máš nějaké koníčky?

No, tím největším koníčkem je asi fakt hudba. Když to jde, jdu si zasportovat. Třeba fotbal. Občas si zahraju fotbal, teda vlastně

malou kopanou, za divadlo a teď mě přizvali ještě kluci z Ondráše, kteří si taky chodívají zakopat. No a děti. Ty taky zaberou čas. Obzvlášť teď, když mají osm a šest.

A co hudba? Už se u nich začíná projevovat rodinná tradice? Nechci říkat anamnéza.

Syn hraje už druhou sezónu za Kometu hokej, ale ano, i hudba se u nich začíná objevovat. Malá zpívá ve sboru, chodí do baletu a začala hrát na housle. A syn původně chtěl taky na housličky, ale pak říkal: Ne, tati, já chci hrát na cello. Vybrali si to sami.

A rodinná historie se zase vrací zpátky.

Ano. A je to skvělý.

Děkuji za rozhovor.

Malí i velcí diváci, ale i dospělí a dětští herci se mohou těšit pohledem na akvárium ve foyer Činoherní scény.

Děkujeme firmě SkloREX, která se o něj stará a všechny zájemce zve do své prodejny na ulici Koperníkova 4309/19 v Brně-Židenicích.

Zdenek Merta

Potřebujeme víc radosti a světla

Stanislav Moša se na zahajovací zkoušce vyznal, že vodu vlastně nepije, protože dodnes vzpomíná na chuť čisté studánkové vody z dětství. Máš také nějaký specifický vztah k vodě?

Neřekl bych, taky vodu moc nepiju, nejsem ani velký plavec. Ovšem trávit čas na skále nad mořem, v tom vlastně bezbřehém prostoru, obzvláště pokud ve svém výhledu nezaznamenáš stopy lidské civilizace, je jasně živé a uklidňující. Moře má štěstí, že je slané, jinak bych ho vypil.

Umělá inteligence mi o tvé hudbě napsala, že je „melodická, atmosférická, emotivní, moderní a nadčasová, hravá a nápaditá...“ Jak takové přívlastky vnímáš? Přečetl sis ty sám o své práci někdy něco, co tě překvapilo?

No to je půvabné. Umělá inteligence si nic

nevymýšlí, to všechno je pravda. Musel to ale předtím uvést někdo jiný (nevíme kdo) a navíc nemůžeme vyloučit, že si AI u některých svých oblíbenců něco pochvalného přidá sama. Jistě by mě však víc zajímalo, co si o (některých) mých písničkách myslí třeba Paul McCartney, ale to je jiný příběh. A k otázce – jsem už poměrně dlouho na světě, takže překvapivé věci jsem se o sobě i své práci dozvěděl jistě vícekrát a stejně tolikrát je zapomněl. Nezvratným faktem však je, že mě dnes všechno překvapuje mnohem méně než dříve.

Je tvá hudba pro *Pohádku o živé vodě* v něčem specifická, odlišná od tvé předchozí?

Téměř každá má hudba je logicky do jisté míry odlišná od té předchozí. Co se týká muzikálů, snažím se vždy akceptovat ducha

a atmosféru textu, u filmové hudby poetiku obrazu, což bývá zdravé východisko pro základní třídění hudebních nápadů. Když je film nebo text blbý, bývá blbá i hudba a naopak, já však mám štěstí na autory. Nemůžu si přece dovolit napsat mizernou muziku na dobrý text, že? To by mě trápilo. Píšu teď symfonický cyklus *Zvěrokruh* (uvedeme jej na *Velikonočních koncertech* v MdB) a to je úplně jiný případ. Atmosféru a náladu jednotlivých částí si určuju sám, přihlížím k obecně známým charakterům jednotlivých znamení, ale pohled je můj.

Ptát se na poselství, které vaše nová pohádka obsahuje, je trochu hloupá otázka. Přesto, které z témat tohoto příběhu tebe osobně nejvíce oslovuje?

No to samotné uzdravení, revitalizace bytosti nebo třeba i komunity, světa, planety. Živá voda je námět starobylý, podobné motivy se vyskytují třeba už v antice. V naší pohádce je zpracování jednoduché, veskrze pozitivní a nese naději. Král obživne a je to, příběh končí ve svém rozpuku. Nikoho nezajímá, jaké další maléry se (možná) objeví později. To takový Faust (Bastard) si to musel odkroutit do hořkého konce, a tak jeho a jemu podobné nyní na chvíli opouštím.

Jste na počátku zkušebního procesu, dovedeš si už teď představit výsledek?

Dovedu, nedělám(e) to poprvé. Avšak nejlepší jsou ty momenty, které se určitě objeví a které si teď představit nedokážu. Zažil jsem to víckrát, třeba když nesleduju důsledně proces zkoušení a v jeho průběhu dojde ke kreativně překvapivému posunu. Nebo se posvítí na něco, co mně bylo zatím skryto. Těším se také na okamžik, kdy nepoznám svou hudbu. Ne že by mi ji někdo zkazil, naopak. Například instrumentace (v tomto případě Dan Kyzlink) nebo interpretace akcentuje něco, co jsem nepokládal za důležité anebo už zapomněl. To jsou pěkné momenty.

Prozrad, jaká byla vaše autorská cesta k nápadu udělat konkrétně tuto pohádku. Rozhodně jsme chtěli napsat pohádku, po tom všem. Ve hře byl taky *Dlouhý, Široký a Bystrozraký*, třeba to ještě uděláme. Naše

autorské debaty jsou velmi pěkné a emotivní, myslím, že nás oba ten společný čas zlepšuje. Většinou je to tak, že já komentuju, co Standa napíše, což je pro mě pochopitelně snazší než obráceně. A občas do toho zasáhne deus ex machina. Tak například ten pes. Vyprávěl jsem náš příběh své pětileté vnučce a zmínil jsem, že pes po polití mrtvou vodou (byl to důkaz devastační síly té vody) padl k zemi. A potom polili krále vodou živou, král vyskočil a jal se tančit, děkovat svému synovi a rozdávat své království. Prostě happy end. A ona říká: „A co ten pes?“ „Pes?“ ptám se. „No ten pes, co ho polili mrtvou vodou. Ten je mrtvý? To snad ne!“ Přesně, to snad ne. Tak i jeho polijeme živou vodou a on vesele odskotačí z jeviště (nevím, kdo ho bude hrát).

Změnila se za dobu vašeho společného autorského působení nějak spolupráce se Stanislavem Mošou?

Všechno se mění, a tak i náš vztah a spolupráce, doufáme, že k lepšímu.

Jsmo na prahu nového kalendářního roku.

Co by sis přál, aby rok 2025 přinesl tobě, ale i všem ostatním?

Svět není v dobré kondici, to je jasné, určitě potřebujeme víc radosti a světla. A možná víc pohádek, kde zabijeme draky, zachráníme princeznu a oživíme krále a psy.

Text: Klára Latzková

Bídničci s moravským rukopisem dobývají předvánoční Záhřeb

Miroslav Homola | 3. 12. 2024 | Novinky.cz

Tvůrčí tým Městského divadla Brno (MdB) pomohl s uvedením slavného muzikálu *Bídničci (Les Misérables)* Divadlu Komédie v Záhřebu, což je rovněž divadlo spravované hlavním městem Chorvatska. Je to vůbec poprvé, kdy se světově nejhranější a také vlastníky práv nejvíce „hlídaný“ muzikál v Chorvatsku uvádí.

Uvést na scénu dílo (které se v současnosti hraje i v Praze) v nevelkém divadle kousek od známé záhřebské katedrály však nebylo vůbec jednoduché.

„Už před léty jsem pomáhal záhřebskému národnímu divadlu, když jim odešel režisér muzikálu *West Side Story*. Premiéra se podařila a od té doby existují vztahy mezi Záhřebem a MdB,“ popsal Novinkám vznik spolupráce režisér představení Stanislav Moša.

A doplnil: „Dalším vztahům pomohl i český konzul Chorvatska Michal Chládek, na jehož pozvání pak přijel do Brna i současný ředitel Divadla Komédie. Právě v tomto divadle můj kolega z brněnského divadla Stano Slovák ještě před covidem režíroval komediální, v Chorvatsku velmi oceňovanou činohru *Zamilovaný Shakespeare*.“

Byla to výzva

Jak Moša doplnil, Brno později pozvalo Divadlo Komédie k sobě „domů“ na festival hudebního divadla Dokořán.

„Před třemi léty přišli Chorvaté s návrhem, že by rádi s naší spoluprací realizovali muzikál *Bídničci*, s nímž jsem už měl z dřívější zkušenosti. Byla to výzva už i proto, že například ve Slovinsku, kde jsme měli rovněž možnost *Bídničky* realizovat, k tomu nakonec nedošlo právě kvůli tomu, že slovinský soubor neodpovídal představám a podmínkám autorů práv z Londýna,“ popsal režisér.

Konkurzy pro představení v Záhřebu odstartovaly už v září loňského roku. Přihlásilo se 260 kandidátů na hlavní role. Z nich pak Moša vybral dva na každou z nich.

„Po schválení anglickou agenturou jsme

Petr Hloušek (scénograf), Andrea Kučerová (kostýmní návrhářka), Stanislav Moša (režisér), Nina Kleflin (asistentka režie), Zdeněk Helbich (produkce MdB), Tihana Strmečki (choreografka)

Pavel Tomeš, Miroslav Ondra, Stanislav Slovák, Jan Šotkovský
Až na ten konec dobrý

se tak mohli pustit do dalších *Bídníků*. Ti v Brně z roku 2009 nakonec měli přes tři sta repríz,“ doplnil režisér.

Chorvatské provedení je podle něj specifické i tím, že Divadlo Komedie disponuje velmi malým prostorem.

Přes dvě stovky kostýmů

Jak složité je takové „světové“ představení vystavět, popsala Novinkám kostýmní výtvarnice Andrea Kučerová.

„Pro zdejší *Bídníky* jsem vytvořila zcela nové návrhy, které se rovněž musely poslat do Londýna ke schválení. Kostýmů je zhruba 220. V *Bídnících* je totiž v company osm až deset žen, mužů je dvanáct a ti všichni mají až deset převleků,“ uvedla.

Lehké to podle ní vůbec nebylo: „Po schválení návrhů zhruba před rokem nás zdejší divadlo oslovilo, zda bychom jim kostýmy i nevyrobili. Šli jsme je tedy u nás, ale současně jsme samozřejmě pracovali na našich inscenacích. Byla to dost šílená práce.“

Na kostýmech *Bídníků* se nakonec pracovalo zhruba tři a půl měsíce.

Ušitím v Brně však práce neskončila. Finální zkoušky se konaly během tří dnů v Záhřebu. „Vzhledem ke zdejším stísněným podmínkám to byl stres, kdy jsme si naplno uvědomili, jak se nám mnohem líp pracuje v domovském divadle,“ dodala Kučerová.

V Brně se rovněž vytvořily kulisy pro představení, o vzhled scény se postaral Petr Hloušek a nemenší podíl na výsledku má se světelným parkem David Kachlír.

„Vsadili jsme na jistotu. V Česku inscenované muzikály mají zvuk a brněnská muzikálová škola je v Evropě velmi dobře známá. Naše představení jsou vyprodaná dopředu a už první ohlasy jsou velmi dobré. To má pro nás mimořádný význam,“ uvedl ke spolupráci Novinkám ředitel Divadla Komedie Miljenko Puljić, který věří, že se muzikál na dlouho stane tahákem nejen pro Záhřeb, ale i pro celou zemi.

„Velmi totiž usilujeme o větší, modernější scénu, a pokud městu Záhřeb ukážeme, že i v současném prostoru jsme schopni zařídit světovou kvalitu, pak si myslím, že nám to může jen pomoci,“ uzavřel.

dramatizace humorného románu o smrti

Po jevištní adaptaci rozsáhlého románu Kateřiny Tučkové *Bílá Voda* z loňského roku přináší Městské divadlo Brno svým divákům další dramatizaci románu brněnského autora.

Tentokrát je to spisovatel, autor několika sbírek fejetonů a také povídek a stand-up komik Pavel Tomeš (*1977) a jeho humoristické vyprávění o smrti s názvem *Až na ten konec dobrý*. Debutový román rodilého Brňana získal Cenu čtenářů Magnesia Litera 2022, stal se bestsellerem a dočkal se i úspěšného zpracování v Českém rozhlase. Na svou filmovou podobu teprve čeká, ale již za pár dní spatří světla ramp světová premiéra jeho jevištního zpracování. A vy můžete být u toho.

Jedenáctiletá Luna je hodně svérázná školáčka s poněkud morbidními zálibami. Má už jen dědu, astronoma v důchodu, který se o ni po smrti rodičů stará. A ten má zase poněkud cynický pohled na svět i smy-

sl pro humor. Zatímco si to tady dost netypický důchodce hodlá ještě pořádně užít, Luna se snaží spíš zajistit, aby jí její hvězdný děda co nejdéle „vydržel“. Ale ještě je tu poněkud vyhořelá redaktorka Konečná, která má v místním regionálním plátku na starost psaní černé kroniky, a taky její povedená kámoška Klára. Když se osudy hrdinů propletou, výsledkem je nejen sled půvabných nedorozumění plných černého humoru, ale i pořádné „háelpěčko“. Což v novinářském žargonu neznamená nic jiného než Hluboký lidský příběh. A přesně takové „háelpěčko“ inscenace *Až na ten konec dobrý* našim divákům přinese. Tři velmi různé postavy, tři generace a tři pohledy na smrt. Co je smrt pro holku, které vzala oba rodiče? Co pro dědu, kterému dýchá na záda? A co pro ženu,

kteřá o ní každý den musí psát? A může mít smrt pěkný zadek?

Humoristický román **Pavla Tomeše** pro Činoherní scénu Městského divadla Brno adaptují **Miroslav Ondra**, **Jan Šotkovský** a **Stanislav Slovák**, který je současně i režisérem inscenace. Autorem hudby je **Daniel Kyzlink**, scénu navrhne **Jaroslav Milfajt**, kostýmy **Andrea Kučerová** a **Adéla Kučerová**, autorem scénických projekcí je **Petr Hloušek**, o pohybovou spolupráci se postará **Martin Pacek**, dramaturgem inscenace je **Miroslav Ondra**.

V hlavních rolích se diváci mohou těšit na **Ladislava Koláře**, **Svetlanu Janotovou** nebo **Andreu Zelovou**, **Marii Juráčkovou** nebo **Karolínu Šildovou**, **Petra Halbersta-**

ta, **Patrika Bořeckého** a **Zdeňka Junáka**. V neméně důležitých rolích vypravěčů celého příběhu a mnoha dalších postav uvidíte **Alžbětu Janíčkovou**, **Lenku Janíkovou**, **Mímu Krajčovou**, **Eriku Kubálkovou**, **Martu Matějovou**, **Pavlu Vitázkovou**, **Jiřího Daniela**, **Marka Huráka**, **Jiřího Macha**, **Jakuba Mauera**, **Martina Mihála**, **Alana Novotného** a **Martina Veselého**. Tuto exkluzivní skupinu hereček a herců doplní trio muzikantů **Tomáš Cvejn**, **Štefan Palfi** a **Hubert Ratschker**.

Světové premiéry veselého vyprávění o smrti podle stejnojmenného románu Pavla Tomeše ***Až na ten konec dobrý*** se uskuteční **1. a 2. února 2025 na Činoherní scéně Městského divadla Brno**.

Text: Miroslav Ondra

Nepřehlédněte

Díky vašim hlasům opět budujeme
v anketě webu i-divadlo.cz

Také letos do nového roku díky vaší neutuchající přízni vstupujeme s krásnou informací. Od 25. září do 9. prosince 2024 mohli totiž divadelní příznivci pomocí formuláře na komunitním webu i-divadlo.cz hlasovat ve výroční divácké anketě. V pěti určených kategoriích tedy účastníci ankety vybírali z hereckých výkonů a inscenací, jejichž oficiální premiéra se vztahovala k období od září 2023 do srpna 2024.

A stejně jako v loňském roce by se i nyní dalo tvrdit, že výsledek zvrátila hned první premiéra na naší Hudební scéně ve sledovaném rozmezí – tou totiž v říjnu 2023 byla hororová muzikálová komedie *The Addams Family*, v níž mezi diváky napříč Českou republikou rezonoval vynikající výkon **Svetlany Janotové** v roli Morticii Addamsové, kteří ji svým hlasováním dosadili na 1. místo v kategorii **Nejlepší ženský herecký výkon sezóny 2023/2024**.

A že Městské divadlo Brno svou práci odvádělo výborně po celý hodnocený čas, dokládá prvenství v kategorii **Nejoblíbenější divadlo sezóny 2023/2024**.

Děkujeme!

V příštím čísle

- S Danem Kalouskem si nejen o divadle popovídá Lenka Kolarová.
- Reportáž z předávání diváckých cen Křídla 2023/2024.
- Rozhovory s vítězi.
- Fotografie z premiéry *Pohádka o živé vodě*.
- Blíže vám představíme tragickou frašku Floriana Zellerera, která bude mít premiéru na začátku dubna.

Mediální partneři

RENGL

DOKOŘÁN leden
2025

Městské divadlo Brno

Ředitel:

Stanislav Moša

Lidická 1863/16, 602 00 Brno

Tel.: +420 533 316 320

+420 533 316 360

www.mdb.cz

Šéfredaktorka:

Klára Latzková

Tisková mluvčí:

Kateřina Vižďová

Grafická úprava:

Jitka Hloušková

Periodikum registrováno

pod číslem MK ČR E 12150

300. číslo

Vydalo MdB

za finanční podpory

Ministerstva kultury ČR

Uzávěrka: 16. 12. 2024

Náklad: 5 200 ks

Foto: Nikol Wetterová,

Tino Kratochvíl, Jef Kratochvíl

Titulní strana:

kostýmní návrhy

Milana Zezuly k pohádkové hře

Bajaja (1966)

Kateřina Tučková, Dodo Gombár

BÍLÁ VODA dramaturgie románu o ženách, víře a zlu

režie Dodo Gombár

7. a 8. ledna

na Činoherní scéně

Lenka Janíková

Premiéra 7. a 31. prosince na Činoherní scéně

Karel Poláček Jan Šotkovský Mikoláš Tyc

BYLO NÁS PĚT

idyllická komedie o kouzlu dětství režie Mikoláš Tyc